

k bezpečnému užívání jejímu potřebných a předepsaných. Pro otázku přípustnosti pořadu práva jest rozhodující, zdali povinnost k opatření, jejíž zanedbání dovolatel vytýká, jest povinností veřejnoprávní, či soukromoprávní. Nejvyšší soud opustil již ve svých rozhodnutích dříve uznávaný názor, že každý nárok na náhradu škody jest soukromoprávní a že spor o ně náleží vždy podle ustanovení § 1338 obč. zák. na soudy, a zastává nyní v souhlase s převládajícím nyní názorem právní vědy stanovisko, že záleží na tom, zdali podstata nároku na náhradu jest založena v právní sféře veřejnoprávní či soukromoprávní, a že na soud náleží jen spory o nároky ze sféry soukromoprávní, nikoliv i spory o nároky ze sféry veřejnoprávní (čís. 7853, 7599, 10.004, 10.466 a 11.953 sb. n. s.). Stanovisko toto zaujal a obšírně odůvodnil i senát pro řešení kompetenčních konfliktů ve svém rozhodnutí ze dne 5. června 1931 č. j. 734/31 uveřejněném na stránce 1596 ročníku XIII. sbírky rozhodnutí nejvyššího soudu z r. 1931 a dovolatel se odkazuje na odůvodnění to, s nímž i dovolací soud souhlasí a od něhož se odchýliti neshledává ani v souzeném případě důvodu. Nelze pochybovati o tom, že zřizování okresních silnic a udržování jich ve stavu bezpečném spadá do veřejnoprávní působnosti okresu, třeba se to v §§ 75 až 94 zákona ze dne 29. února 1920 čís. 126 sb. z. a n. v doslovu zákona ze dne 14. července 1927 čís. 125 sb. z. a n., jimiž jest vytčena působnost okresních zastupitelstev, výslovně neuvádí. Podle § 75 odst. (2) tohoto zákona může okresní zastupitelstvo z důvodů veřejného zájmu zřizovati různá zařízení a ústavy pro uspokojení všech potřeb svého obyvatelstva; v podstatě stejné bylo ustanovení (2) odstavce § 75 dříve platného zákona ze dne 25. června 1864 čís. 27 z. zák. pro Čechy. Že mezi tato zařízení čítati jest i okresní silnice, ukazují jasně zákon ze dne 12. srpna 1864 čís. 46 z. zák. pro Čechy, zvláště jeho §§ 3 a 7, který rozeznává výslovně okresní silnice a v § 7 stanoví, že zřízení a udržování okresních silnic jest záležitostí okresní konkurence, a zákon ze dne 31. května 1866 čís. 41 z. zák. pro Čechy o technicko-hospodářské správě veřejných neerárních silnic, který má v §§ 22 až 27 ustanovení o správě okresních silnic. Že okresu náleží též povinnost o bezpečné založení a udržování svých silnic, jest zřejmo z ustanovení § 22, že okresní výbor, veřejnoprávní orgán okresu, jemuž jest svěřena správa okresních silnic, jest zodpovědný okresnímu zastupitelstvu zvláště za bezpečný stav všech částí silnic. Žalobní nárok dovozovaný ze zanedbání veřejnoprávní povinnosti žalovaného okresu jest založen na veřejnoprávním poměru a pořad práva pro žalobní nárok jest vyloučen.

Čís. 13442.

Byl-li věřitel s odporem poukázán na pořad práva, proti tomu si nestěžoval a odpor ve lhůtě neprovedl, nemohlo býti přihlíženo k jeho nové přihlášce k dodatečnému rozvrhovámu roku a bylo uvolněnou rozhodovanou podstatu příkázati jen těm knihovním věřitelům, kteří žalobu podle § 231 ex. ř. podali a spor vyhráli.

(Rozh. ze dne 12. dubna 1934, R II 115/34.)

Při původním rozvrhovém roku byl knihovní věřitel Antonín M. ještě s jinými odporovateli poukázán na pořad práva s odporem proti příkázání pohledávky Marie V-ové. Ostatní odporovatelé podali ve lhůtě žalobu na Marii V-ovou a spor vysoudili. Při dodatečném roku k rozvrhu takto uvolněné částky nepřihlížel první soud k pohledávce Antonína M-a. Re k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

V rozvrhovém usnesení ze dne 31. prosince 1932 byl dovolací rekurent se svým odporem poukázán na pořad práva. Proti tomu si nestěžoval a odpor ve lhůtě mu podle § 231 ex. ř. určené žalobou neprovedl, i když v podání č. ř. 35 uvádí, aniž by to doložil, že o jeho odpůrčí žalobě bylo rozsudkem ze dne 22. listopadu 1932 rozhodnuto podle žalobního žádání. Právem nebylo přihlíženo k jeho nové přihlášce č. ř. 57 k dodatečnému rozvrhovému roku ze dne 7. prosince 1933 a byla právem uvolněná rozdělovaná podstata 19.387 Kč 60 h příkázána jen těm knihovním věřitelům, kteří žalobu odpůrčí podle § 231 ex. ř. podali, spor vyhráli a v pořadí za pohledávkou Marie V-ové následují.

Čís. 13443.

Vnikal-li rozbitou ochrannou skleněnou tabulí do autobusu průvan, nedělo se tak n á s l e d k e m, nýbrž jen p ř i provozu silostroje, a není tato okolnost, jež vyvolala újmu na zdraví cestujícího, v příčinné souvislosti se zvláště nebezpečnou povahou silostroje a jeho provozu (zákon ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. zák.).

V tom, že průvodčí autobusu neuzavřel před započítáním jízdy bez vyzvání dveře mezi řidičským stanovištěm a vnitřkem autobusu, nelze spatřovati jeho neopatrnost.

(Rozh. ze dne 12. dubna 1934, R II 126/34.)

Žalobní nárok na náhradu škody proti žalovanému řidiči autobusu zakládala žalobkyně na tom, že žalovaný, když za jízdy praskla skleněná ochranná tabule proti větru, následkem čehož dovnitř auta vnikal velmi silný proud vzduchu, bez jakýchkoliv opatření pokračoval v jízdě a proto jest odpovědný za poruchu zdraví žalobkyně. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e žalobu zamítl, o d v o l a c í s o u d zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, dále jednal a znovu rozhodl, mimo jiné z těchto d ů v o d ů: První soud, ač má za zjištěno, že po prasknutí skleněné tabule vzniklým otvorem vnikal dovnitř vozu, v němž bylo dusné horko, velmi chladný vzduch a nepříliš značný průvan k ventilátorům, zamítl žalobu vycházející z názoru, že žalovaný jen tehdy mohl by za škodu býti činěn odpovědným, kdyby žalobkyně sama všechno potřebné podnikla a kdyby se prokázalo, že žalobkyně žádala o pomoc a žalovaný tomu nevyhověl. Při tom neřešil otázku, kterou si sám položil, zda žalovaný jako řidič autobusu nebezpečí pro žalobkyni mohl nebo musil předvídati, a konečně